

In memoriam Hajnal Károly (1941–2025)

Életének 84. évében elhunyt Hajnal Károly, a magyar nyomdaipar egyik meghatározó gazdasági szakembere. Évtizedeken átívelő munkásságát, Békés megyei, majd budapesti nyomdaipari vezetőként nyújtott teljesítményét a kitartás, a szakmai elhivatottság és együttműködés jellemezték.

Békésen született és élt a Szegedi Kis István Gimnáziumban tett érettségiig. Tanulmányait a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen folytatta, pénzügy szakon diplomázott.

Hosszú szakmai életútját a békéscsabai Kner Nyomdában kezdte 1964-ben. Az ott töltött tizenhét év során aktív szerepet vállalt a magyar nyomdaipar megújításában. Az iparág akkor egyik legjelentősebb beruházásának sikeréhez már gazdasági igazgatóként járult hozzá.

Emellett a Magyar Közgazdasági Társaság békéscsabai szervezetének élén az „új gazdasági mechanizmus” megismertetésében is részt vett, szakmai rendezvényeket szervezett, segítve a gazdasági reform megértését és elfogadását.

Az 1981-es év jelentős fordulatot hozott életében, családjával a fővárosba költözött. Itt a Szikra Lapnyomda gazdasági vezérigazgató-helyetteseként irányította az akkor befejeződő ofszet napilap nagyberuházás pénzügyi elszámolását. Több mint két évtizedes budapesti pályafutása során – a rendszerváltás, a privatizáció és a nemzetközi befektetők megjelenése idején – a Szikra különböző tulajdonosai egyaránt nagyra becsülték tapasztalatát, hozzáértését. Négy vezérigazgató

mellett is dolgozott, mindegyikükkel megtalálta a közös hangot.

Közéleti szerepet is vállalt a Papír- és Nyomdaipari Műszaki Egyesület (PNYME) vezetőségi és a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége (MTESZ) gazdasági bizottságának tagjaként. Fontos volt számára, hogy a nyomdaipari értelmiség összetartása megmaradjon, és az iparági hagyományok, például a Nyomdász Vándorgyűlés, tovább éljenek.

Pályája során precizitás, a közösség iránti elkötelezettség és a racionális gondolkodás jellemezte. Gazdasági vezetőként stabil pontot jelentett mind a Kner, mind a Szikra életében, amit munkatársai és a szélesebb szakmai fórumok egyaránt elismertek.

2004-ben vonult nyugdíjba, ezután is megőrizte életvidámságát, amit annak tulajdonított, hogy nincsenek beteljesületlen álmai. Munkája iránti életre szóló elhivatottsága töretlen maradt, az egyesületi és szakszervezeti rendezvényeken, találkozókön még hosszú évekig részt vett.

A magyar nyomdaipar olyan vezetőt veszített el vele, aki a gazdasági racionalitást a szakmai elkötelezettséggel és emberi tisztességgel ötvözte. Családja, kollégái és a nyomdász társadalom gyászolja, de a munkának szentelt évtizedek emléke és az általa képviselt értékek öröksége velünk maradnak.

Nyugodjék békében!

